

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
 ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
 ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
 ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

בעניין עיזבון המנוח: א' ש' ז"ל

1. א' ש' התובעות בת"ע 13972-04-16
 2. א' ש' מ' ז"ל והנתבעות בת"ע 14016-04-16
 3. מ' ש'
 כולן ע"י ב"כ עוה"ד דניאל פרידנברג

נגד

ו' א' א' הנתבעת בת"ע 14051-04-16
 ע"י ב"כ עוה"ד איילת בן-גור כהן והתובעת בת"ע 13949-04-16

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

כלום יש ליתן צו לקיום צוואה שמועד עריכתה אינו ידוע ואף אין בנמצא העתק הימנה תוך קביעה שצוואה מוקדמת 'נשתכחה'?

רקע רלוונטי:

1. המנוח א' ש' ז"ל שנשא בחייו מספר זהות XXXXXXXX (להלן: "המנוח") הלך לבית עולמו ביום 23.9.15 כשהוא נשוי לגבי ו' א' א' (להלן: "הנתבעת") ואב לשלוש בנות מנישואין וקשר קודמים, הגבי א' ש', הגבי א' ש' מ' ז"ל והגבי מ' ש'. (להלן: "התובעות").
2. ביום 22.7.02, טרם הכיר את הנתבעת, ערך המנוח צוואה בעדים בה ציווה את מלוא רכושו לבנותיו - התובעות. (להלן: "הצוואה" /או "הצוואה משנת 2002").
3. לאחר מספר שנות זוגיות, נישאו המנוח והנתבעת ביום 27.5.09 בנישואין אזרחים בקפריסין, כשהמנוח כבן 70 שנים והנתבעת כבת 43 שנים. ביום 13.1.10 ניתן תוקף של פסק דין להסכם ממון בין המנוח והנתבעת מיום 31.12.09 (תה"ס XXXXXX בבית המשפט לענייני משפחה ברמת גן) שקבע הפרדה רכושית מלאה ופירט שהמנוח שילם לנתבעת טרם החתימה "סכום ניכר מראש" להבטחת עתידה הכלכלי ולמניעת מחלוקות עתידיות בינה לבין יורשותיו. (להלן: "הסכם הממון").

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

- 1 לטענת הנתבעת "באחד הימים" לאחר אישור הסכם הממון, ביקש המנוח להראות לה את צוואתו
2 המאוחרת בה ציווה לה את מלוא רכושו (להלן: "הצוואה המאוחרת") אך היא סירבה לעיין בה ואז הודיע אותה
3 המנוח שיניחה בכספת ביתו. לטענתה התובעות פרצו את הכספת והעלימו את הצוואה המאוחרת.
4
5 התובעות עתרו למתן צו לקיום הצוואה (ת"ע 13972-04-16) והנתבעת התנגדה לבקשתן (ת"ע 14051-04-16).
6 מנגד עתרה הנתבעת למתן צו ירושה על פי דין (13949-04-16) והתובעות התנגדו לבקשתה (ת"ע 14016-04-16).
7
8 אף שהנתבעת עתרה – באופן רשמי - למתן צו ירושה על פי דין, טענה היא שיש להורות על קיום הצוואה
9 המאוחרת שהועלמה על ידי התובעות, ורק לחלופין ליתן צו ירושה על פי דין משום שהצוואה משנת 2002 נשתכחה
10 ומשום 'עקרון הצדק'.
11
12 קדם משפט שנקבע ליום 19.7.16 נדחה לבקשת הצדדים ליום 19.9.16. ראיות הצדדים נשמעו ביום
13 24.1.17 ולאחר שפרוטוקול הדיון תומלל סיכמו הצדדים טענותיהם בכתב.
14
15

טענות התובעות:

- 16 לטענת התובעות גרסת קיומה של הצוואה המאוחרת ופריצת הכספת הומצאה על ידי הנתבעת כדי לתמוך
17 בהתנגדותה חסרת תום הלב לבקשת התובעות לקיום הצוואה. לא רק שהנתבעת לא הרימה את נטל ההוכחה אלא
18 אף, הציגה טענות עובדתיות סותרות ונוגדות כל היגיון בסיסי.
19
20 לטענת הנתבעת שינתה גרסתה שלוש פעמים מן הקצה אל הקצה. בבקשתה למתן צו ירושה אחר המנוח הצהירה
21 הנתבעת שהמנוח לא השאיר צוואה; בהתנגדותה לבקשת התובעות לקיום הצוואה הצהירה שהמנוח ערך צוואה
22 בכתב יד במסגרתו ציווה לה מעיזבונו (ולא את כל עזבונו) ויתכן שאף ערך צוואה בעדים במסגרתה ציווה לה חלק
23 מעיזבונו; בתצהיר עדותה הראשית טענה הנתבעת שהמנוח ערך צוואה בכתב יד על פי הוריש לה את כל רכושו;
24
25 כן שינתה הנתבעת את גרסתה באשר למועד עריכת הצוואה המאוחרת: בתחילה טענה שהמנוח התכוון לערוך
26 צוואה לטובתה כבר בשנת 2008; בשלב מאוחר יותר טענה הנתבעת שזו נערכה שנה או שנתיים לאחר הסכם
27 הממון, היינו לכל המאוחר ב- 1/2012;
28
29 לטענת הנתבעת עצמה מאשרת שלא ראתה את הצוואה המאוחרת, וכל שראתה היה נייר לבן מגולגל וזיהתה את
30 כתב ידו של המנוח מעברו השני של הדף. מוסיפות הן שאף לשיטת הנתבעת, היה המנוח אדם מסודר, והטענה
31 שערך צוואה בכתב יד איננה מתיישבת עם ההיגיון.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1
2 כן טוענות התובעות שהנתבעת הפליגה ונסחפה מאוד בתיאור הזוגיות שלה עם המנוח, בעוד 479 עמודי תמלול
3 המסרוניים בינה לבין המנוח (אותם הגישה בעצמה) מוכיחים באופן ברור ועקבי שהנתבעת והמנוח לא גרו יחד ואף
4 לא ישנו יחד.
5

טענות הנתבעת:

6
7 9. לטענת הנתבעת היתה היא כל עולמו של המנוח וזה ביקש להשאיר לה את כל רכושו. מעת היכרותם בשנת
8 2003 לא נפרדו ושררה ביניהם אהבת אמת נטולת אינטרסים, מושתתת על כבוד, הערכה, הגינות ויושרה. לטענתה
9 היתה עם המנוח משך שנים ארוכות, בטוב וברע, בעושר ובעוני, בחולי ובבריאות, טיפלה בו במסירות וידעה כל דבר
10 אודותיו, ואילו התובעות שהתגוררו בחו"ל הגיעו ארצה אחת לכמה שנים ולא שמרו עמו על קשר אינטנסיבי אלא
11 כשזקקו לסיועו הכספי.
12

13 לטענתה אף שהמנוח והיא החזיקו שני בתים נפרדים, ניהלו הם למעשה שני משקי בית משותפים: המנוח נשא
14 בתשלום שכר דירתה בXXXX וההוצאות השוטפות של חייהם המשותפים ואילו היא ערכה את הקניות לשני הבתים
15 ודאגה לחיי התרבות. לטענתה המנוח והיא החלו בחיפוש אחר מקום מגורים משותף אך תוכנית זו לא יצאה אל
16 הפועל לאור מצבו הרפואי והנפשי של המנוח בשנים האחרונות.
17

18 מוסיפה הנתבעת שהיתה חלק בלתי נפרד משגרת יומו של המנוח והם נפרדו רק כאשר נפגש בבקרים עם חבריו או
19 כשנסעה לחו"ל לצורך טיפולי פוריות או טיפול במחלה שהתפרצה אצלה בעקבות טיפולי הפוריות. הנתבעת
20 מדגישה שלנה בביתו של המנוח בXXXX מספר פעמים בשבוע ובפעמים אחרות היה מגיע אליה המנוח לדירתה
21 בXXXX.
22

23 לאחר פטירתו המצערת של המנוח 'ישבה שבעה' בביתה בXXXX ואילו התובעות 'ישבו שבעה' בבית המנוח
24 בXXXX. מיד לאחר 'השבעה' הודיעו אותה התובעות שבמהלך 'השבעה' נגנבו מחדר עבודתו של המנוח מסמכים
25 ומחשב אישי. הנתבעת טוענת שאין לה כל ספק שהתובעות הן שפתחו את הכספת והעלימו את הצוואה המאוחרת,
26 ולכן מנועות הן מלהעלות טענה לפיה הצוואה המאוחרת לא היתה בכספת ומנועות מלטעון לקיום הצוואה משנת
27 2002 משזו נשתכחה על ידי המנוח.

28 מוסיפה הנתבעת שמשעה שהתובעות פעלו באופן בלתי חוקי ופתחו את הכספת בבית המנוח – יש להטיל על שכמן
29 את נטל ההוכחה. לטענתה התובעות אינן יכולות לעשות שימוש בזכות לקיום צוואת המנוח שעה שזו מגואלת
30 בעוולה שבוצעה על ידן, ובדומה להליך הפלילי אין הן יכולות ליהנות מפירות עוולותיהן. כמו כן בהתאם להוראות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 סעיף 5 לחוק הירושה ומאחר והתובעות העלימו או השמידו את צוואת המאוחרת של המנוח, פסולות הן מלרשת
2 את המנוח.
3 עוד טענה הנתבעת שכשבוע לאחר 'השבעה' הגיעה לבית המנוח וגילתה שהתובעות החליפו את מנעול דלת הכניסה
4 מבלי שהיתה להן רשות לעשות כן ומבלי לקבל את רשותה, ועד היום עושות בו התובעות שימוש כאוות נפשן.
5 התנהגות זו של התובעות, יש בה לשלול את זכותן לרשת את אביהן המנוח.
6
7 כן טוענת הנתבעת שלאור עיקרון כיבוד רצון המת, והעובדה שהתובעות איבדו את "מניותיהן" בעיני המנוח, זה
8 המקרה החרוג בו יש להורות על ביטולה של הצוואה הישנה משנת 2002 שנשתכחה, בין היתר משום עיקרון הצדק
9 ועל קיום הצוואה המאוחרת. לחלופין בלבד יש להורות לכל הפחות על חלוקת עזבונו של המנוח על פי חוק
10 הירושה.

דין והכרעה :

11
12
13 10. בענייננו הצוואה משנת 2002 ובנוסף טענה לקיומה של צוואה מאוחרת – שעל פי הנטען נכתבה על ידי
14 המנוח בכתב יד, במועד שאיננו ידוע, ומקורה או העתקה אינם בנמצא.
15 התובעות עותרות לקיום הצוואה משנת 2002 (על פיה זכות הן במלוא עזבונו המנוח) והנתבעת עותרת לקיום
16 הצוואה המאוחרת שמועד עריכתה אינו ידוע ו'הועלמה' לטענתה על ידי התובעות (על פי זוכה היא במלוא עזבונו
17 המנוח). כטענה חלופית, וככל שלא תתקבל עתירתה לקיום הצוואה המאוחרת טוענת הנתבעת שיש ליתן צו ירושה
18 על פי הדין משום שהצוואה משנת 2002 'נשתכחה'.
19
20 יודגש - עתירתה הפורמלית של הנתבעת הינה למתן צו ירושה על פי דין (ת"ע 13949-04-16), ולא לקיום הצוואה
21 המאוחרת. הנתבעת לא הגישה לרשם הירושה או לבית המשפט עתירה פורמלית לקיום הצוואה המאוחרת או
22 להוכחתה בהעתק או בדרך אחרת על פי סעיף 68(ב) **לחוק הירושה תשכ"ה-1965** (להלן: "**חוק הירושה**"). הנתבעת
23 לא היתה רשאית לעתור לקיומה של הצוואה המאוחרת במסגרת התנגדותה לעתירת התובעות לקיום הצוואה
24 משנת 2002, והיה עליה להגיש עתירות פורמליות ונפרדות מטעמה הן לקיום הצוואה המאוחרת והן להוכחתה
25 בהעתק או בדרך אחרת. די בכך לדחות עתירת הנתבעת לקיום הצוואה המאוחרת.
26 עם זאת - על אף הכשל הפרוצדורלי וחרף העובדה שעתירת הנתבעת למתן צו ירושה על פי דין סותרת את עתירתה
27 לקיום הצוואה המאוחרת – ומשצדדים טענו בעניין, אדרש לעתירת הנתבעת לקיום הצוואה המאוחרת
28 ולהוכחתה ולו על מנת לחסוך התדיינות עתידיות בעניין זה בין הצדדים.
29
30 11. **הכלל הוא שצוואה טעונה הוכחה בהצגת המקור. לפיכך, ראשית יש לקבוע האם ניתן לקיים צוואה שאין**
31 **בנמצא ולו העתק הימנה. ככל שהתשובה לכך חיובית יש לבחון האם הוכח קיומה של הצוואה המאוחרת, אגב**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 בחינת נטל השכנוע. ככל שיוכח קיומה – תדחה עתירת התובעות לקיום הצוואה משנת 2002. ככל שלא יוכח
2 קיומה – יש לבחון האם קיימת עילה לביטול הצוואה משנת 2002. ככל שלא תמצא עילה לביטול הצוואה משנת
3 2002 – ינתן צו לקיומה ותדחה עתירת הנתבעת למתן צו ירושה. רק אם ייקבע שיש לבטל את הצוואה משנת
4 2002 – יינתן צו ירושה על פי הדין;
5

א. האם ניתן לקיים צוואה שאין בנמצא ולו העתק הימנה :

6
7 12. הנתבעת עותרת לקיום צוואה אותה לא ראה איש מעולם (למעט המנוח), שנערכה לטענתה בכתב יד,
8 במועד שאיננו ידוע, נשמרה בכספת ביתו של המנוח ו'הועלמה' על ידי התובעות.
9

10 כאמור הכלל הינו שצוואה "טעונה הוכחה בהגשת המקור", ואולם סעיף 68(ב) לחוק הירושה מורה :
11 "הוכח שהמקור נשמד בדרך או בנסיבות שאין בהן כדי לבטל את הצוואה, או שאי-אפשר להגיש את המקור,
12 רשאי בית המשפט להתיר הוכחת הצוואה בהגשת העתק או באופן אחר".

13 מלשון הסעיף עולה שניתן להוכיח קיומה של צוואה אף אם לא הוצג מקורה או העתקה, אך זאת רק לאחר שיוכח
14 עצם קיומה של הצוואה וכן תוכנה. ככל שיוכח עצם קיומה ותוכנה של צוואה וכן שלא ניתן להגיש את מקורה, יהא
15 על מבקש קיומה להוכיח שהסיבה לכך איננה משום שהמקור נשמד בדרך או בנסיבות שיש בהן כדי לבטל הצוואה.
16

ב. האם הוכח קיומה של הצוואה המאוחרת :

17
18 13. לטענת הנתבעת על התובעות נטל ההוכחה (כך במקור) לעצם קיומה, לתוכנה, להפקדתה בכספת ביתו של
19 המנוח ולסתירת חזקת 'השמדתה' או 'העלמתה' של הצוואה המאוחרת, וכל זאת משום שהתובעות הן שנכחו בבית
20 המנוח בימי 'השבעה' והן שפרצו (לטענתה) את הכספת והעלימו או השמידו את הצוואה המאוחרת.
21

נטל השכנוע:

22
23 14. לאור טענות הנתבעת לפיהן נטל ההוכחה חל על התובעות - יוזכר שבמשפט האזרחי נטל השכנוע הוא
24 הנטל המהותי הרובץ לאורך כל ההליך על התובע ואינו עובר לנתבע, בבחינת "המוציא מחברו". לעומתו נטל
25 הראייה הוא הנטל הדיוני שכלל חל תחילה על התובע הנושא בנטל השכנוע, אך להבדיל מנטל השכנוע – עובר הוא
26 לנתבע עם הבאת ראיות מספיקות. שני אלה יחד נקראים נטל ההוכחה.

27 מכאן, שלכל היותר יכול נטל הראייה לעבור לשכם התובעות (כנתבעות בתביעה לקיום הצוואה המאוחרת) ואין כל
28 ממש בטענת הנתבעת (כתובעת את קיומה של הצוואה המאוחרת) שנטל השכנוע רובץ לפתחן של התובעות.
29

30 15. אכן, "אין זה מתקבל על הדעת שאם צוואה נשמדה ואולי אף הושמדה על-ידי אדם המעוניין בהשמדתה,
31 תאבד זכותם של אנשים התובעים קיום הצוואה בזמן שאפשר לקבוע במידה מספקת שהיתה צוואה, שנאבדה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 **ומה תכנה**, (ע"א 178/65, הנרייטה בן טובים נ' נסים דווייק ואח', פ"ד (1) 113, 117), ואולם טענת הנתבעת לפיה נטל
2 השכנוע להוכחת עצם קיומה ותוכנה של הצוואה המאוחרת מוטל על שכם התובעות – שגויה. הנטל להוכיח עצם
3 קיומה של הצוואה המאוחרת (שהנתבעת איננה יודעת לנקוב אפילו בתאריך עריכתה) כמו גם הפקדתה בכספת
4 ביתו של המנוח, וביתר שאת את תוכנה מוטל, כל כולו, מתחילתו ועד סופו, על שכם הנתבעת המבקשת לקיימה.

5
6 הנתבעת איננה יכולה לפטור עצמה מהוכחת קיומה של הצוואה המאוחרת או תוכנה אך משום שלטענתה **"אין**
7 **חולק"** שהצוואה המאוחרת **"היתה בכספת בית המגורים בקומת המרתף והתובעות פתחו את הכספת ורוקנו**
8 **אותה על דעתן ומבלי היתר כאשר באופן ודאי היו שם צוואות המנוח"** (סעיף 13 להתנגדות הנתבעת) כל זאת בשעה
9 שלא הוכיחה הפקדת הצוואה המאוחרת (הנטענת) בכספת ביתו של המנוח.

10
11 נוכח טענת הנתבעת שהתובעות הן שהעלימו או השמידו את הצוואה המאוחרת, יתכן שיהא מקום לשקול העברת
12 נטל הראייה (בלבד) לסתירת חזקת השמדתה או נסיבות 'היעלמותה' של הצוואה המאוחרת לשכם התובעות, אך
13 קודם שיעשה כן שומה על הנתבעת להוכיח את קיומה ואת תוכנה.

14
15 16. לעניין מידת ההוכחה הנדרשת - מקום שאין בידי בית המשפט ביטוי בכתב לרצונו של המצווה, ספק אם די
16 בהוכחה ברמת מאזן ההסתברויות. יתכן ויש מקום לדרוש את המבקש לקיים צוואה בנסיבות אלה להוכיח מעל כל
17 ספק סביר לא רק שהיתה צוואה כנטען, אלא אף מה ציווה במסגרתה המנוח, ולשכנע את בית המשפט מעבר לכל
18 ספק מה היה רצונו של המנוח בצוואתו הנטענת.

19
20 **האם הוכח קיומה של הצוואה המאוחרת :**

21 17. משנקבע שהנטל להוכחת קיומה של הצוואה המאוחרת רובץ לפתחה של הנתבעת, יש לבחון האם הוכיחה
22 היא את עצם קיומה של הצוואה המאוחרת, את הפקדתה בכספת ביתו של המנוח, ואת תוכנה.
23 **"הקושי העיקרי אשר נתקל בו בית-המשפט כשהוא מתבקש לקיים צוואה, אשר אינה מונחת לפניו במקורה,**
24 **הוא קושי הוכחת תכנה של הצוואה; על-פי-רוב לא יהא זה מן הדברים הקלים לקבוע תכנה של צוואה פלוני על-**
25 **פי עדויות שבעל-פה. אם הדברים אמורים לענין הוכחת צוואה שנעשתה בעל-פה, כגון צוואת שכיב-מרע, לא כל**
26 **שכן אמורים הם לגבי צוואה שנעשתה בכתב, ואשר העדים יכולים להעיד עליה רק את אשר זוכרים ממה שהם**
27 **קראו בה אי-פעם או ממה שהמצווה סיפר להם בחייו על אודותיה".** (ע"א 178/65 הנ"ל, בעמ' 125)

28
29 18. אין מחלוקת שמקור הצוואה המאוחרת לא מצוי בידי הנתבעת, אף לא העתקו. יתרה מכך, הנתבעת
30 מאשרת בפה מלא שאין לה כל ידיעה אישית בדבר תוכנה של הצוואה המאוחרת והיא נסמכת על דברי המנוח בעל
31 פה – במועד לא ידוע – לפיהם מוריש הוא לה את כל רכושו. יתרה מכך, הנתבעת לא טענה שראתה שהמנוח אכן

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

הפקיד את הצוואה המאוחרת בכספת ביתו, ואף בעניין זה נסמכת היא על דברי המנוח בעל פה – במועד לא ידוע – לפיהם יפקידה בכספת ביתו.

למעט עדותה שלה, לא הובאה כל ראיה אחרת מטעם הנתבעת להוכחת עצם קיומה של הצוואה המאוחרת, להפקדתה בכספת ביתו של המנוח או לתוכנה. מטעם הנתבעת העידו עורך-דין י' ש' ומר א' ו', חברו של המנוח. בנוסף התקבל (ללא חקירה מטעם התובעות) תצהיר הגב' ס' י'. עורך דין ש' העיד שהתלווה לנתבעת בבואה לבית המנוח כשבוע לאחר 'השבעה' וגילתה שמפתח הבית הוחלף. אין בעדותו מאומה לעניין קיומה של הצוואה המאוחרת. הגב' י' הצהירה שהיא הקוסמטיקאית שהכירה בין הנתבעת למנוח. אין בתצהירה דבר לעניין קיומה של הצוואה המאוחרת.

18.1 עדותו של מר א' ו' - מר ו' העיד שבשנת 2013 הביע באזניו המנוח את חששו שיתנכלו לנתבעת לאחר פטירתו, ואז יעץ לו לכתוב צוואה לטובת הנתבעת, והמנוח השיב לו "אני אטפל בזה". עוד העיד מר ו' שבשנת 2014 הודיע לו המנוח "זוה טופל, הכל בסדר", או אז השיב לו: "דרך אגב, של"טופל" צריך לדאוג שמישהו יהיה לו העתק של זה, שייטן את זה לעורך דין או משהו כזה. הוא אמר "הכל בטיפול" (שורות 1-16 בעמוד 107 לפרוטוקול).

עדותו של מר ו' סותרת את טענת הנתבעת לפיה שנה או שנתיים לאחר עריכת הסכם הממון (שנחתם ב- 12/09 ואושר ב- 1/10), היינו לכל המאוחר בינואר 2012, ערך המנוח צוואה בכתב יד בה הוריש לה את כל רכושו. אילו בינואר 2012 (לכל המאוחר) כבר היתה קיימת הצוואה המאוחרת כטענת הנתבעת, מדוע זה פנה המנוח לחברו מר ו' בשאלה בעניין זה בשנת 2013, ומדוע מצא לשוב ולהעלות עניין זה בשיחתו עם מר ו' אף בשנת 2014? לא ניתן כל הסבר בעניין זה.

בנוסף, עדותו של מר ו' לא היתה אמינה. אין זה מתקבל על הדעת שמצד אחד מציג עצמו מר ו' כחברו הטוב והקרוב של המנוח מאז שנת 1973 (סעיף 2 לתצהירו) שהיה בינו ובין המנוח "קשר קרוב ומעולה; היינו חברי נפש, דיברנו תמיד בפתיחות רבה, שיתפנו אחד את השני בכל דבר ועניין, לרבות בסודותינו הכמוסים ביותר, הכרנו זה את משפחתו של זה, נפגשנו כמעט מידי יום ואף שוחחנו בטלפון כמעט מידי יום" (סעיף 4 לתצהירו) ומעיד במלוא הביטחון שהמנוח רצה להוריש את רכושו לנתבעת, אך מצד שני עת נשאל איזה חלק מרכושו ביקש המנוח להוריש לנתבעת השיב: "לא שאלתי אותו לפרטים, באמת. אני לא, לא נכנסנו לכאלה פרטים. אני לא, לא יודע מה הרכוש שלו ולא ידעתי מה הרכוש שלו ולא נכנסתי לו. אני רק יודע שהייתה לו מכונית, את זה אני יודע, והיה לו בית שהוא גר בו בXXXX XXXXXX. חוץ מזה אני לא יודע כלום". (שורות 13-16 בעמוד 109 לפרוטוקול). והדברים מדברים בעד עצמם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 בסעיף 10 להתנגדות שנתמכה בתצהירה טענה הנתבעת "שקיימים עדים אשר יעידו כי שמעו ישירות מהמנוח כי
2 **ערך צוואה מאוחרת**". הנתבעת העידה שפנתה לחברים נוספים של המנוח "אבל אף אחד לא ידע לתת לי שום
3 **אינפורמציה**" (שורה 3 בעמוד 60 לפרוטוקול). עדותו של מר ו' איננה תומכת בגרסת הנתבעת לקיומה של הצוואה
4 המאוחרת, אלא בקיומה של צוואה נטענת משנת 2013-2014 שמועד עריכתה כמו גם תוכנה אינם ידועים.

5
6 18.2 עדות הנתבעת – הנתבעת שינתה גרסתה מספר פעמים באופן המטיל צל כבד על אמינותה ומהימנות
7 עדותה.

8
9 18.2.1 הנתבעת שינתה את גרסתה לעניין עצם קיומה של הצוואה המאוחרת:

10 בסעיף 22 להתנגדות שנתמך בתצהיר הנתבעת נטען "הובא לידיעתה של המתנגדת כי המנוח ערך צוואה בכתב יד
11 במסגרת ציווה מעזבונו לאשתו המתנגדת וכן יתכן שחתם על צוואה בפני שני עדים במסגרתה ציווה חלק מעזבונו
12 לאשתו המתנגדת". לא נטען שהדבר היה ידוע לנתבעת מידיעה אישית.
13 בתצהיר עדותה שינתה הנתבעת את גרסה והצהירה שהמנוח "הודיע לי כי ערך צוואה, בה השאיר לי את כל
14 רכושו" (סעיף 18). הסתירה לא הוסברה.

15
16 18.2.2 הנתבעת שינתה את גרסתה בתיאור הצוואה המאוחרת:

17 בקדם המשפט ביום 19.9.16, השיבה הנתבעת לשאלת בית המשפט (לאחר שהוזהרה כדין) שהמנוח שב הביתה עם
18 צוואה שנערכה עבורו, "לא יודעת מי ערך לו אותה, וגם לא התעניינתי" (שורה 4 בעמוד 2 לפרוטוקול). בחקירתה
19 ביום 24.1.17 טענה לפתע הנתבעת שצוואת המנוח נכתבה על ידו בכתב יד: "ראיתי את הדיו שעבר, הוא גלגל את
20 זה. זה היה נייר לבן... הוא גלגל את זה וראיתי את הדיו הכחול מהצד השני" (שורות 16-18 בעמוד 54 לפרוטוקול).
21 לא ניתן כל הסבר המניח את הדעת מדוע בחקירתה ביום 19.9.16 לא ראתה היא לציין שהצוואה היתה בכתב ידו
22 של המנוח וסברה שזו נערכה עבורו על ידי צד ג' כלשהו, ומדוע אז לא ראתה לציין שראתה את הדיו הכחול "מהצד
23 השני".

24
25 18.2.3 הנתבעת שינתה את גרסתה בנוגע לתוכן הצוואה המאוחרת:

26 בסעיף 17 להתנגדות הנתבעת שנתמך בתצהירה טענה שהמנוח ערך "צוואה אשר העניקה את עזבונו, או לפחות
27 חלקו, לאשתו האהובה, המתנגדת"; בתצהיר עדותה שינתה הנתבעת את גרסה והצהירה שבמסגרת הצוואה
28 השאיר לה המנוח "את כל רכושו" (סעיף 18). אף סתירה זו לא הוסברה.

29
30 18.2.4 הנתבעת שינתה את גרסתה בנוגע למועד עריכת הצוואה המאוחרת:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 בסעיף 24 להתנגדות שנתמך בתצהיר הנתבעת נטען **"במקביל לחתימת הסכם הממון, פנה המנוח לעורכי דין על**
2 **מנת שאלו יערכו צוואה אחרת עבורו, צוואה בפני עדים"**. בקדם המשפט ביום 19.9.16, השיבה הנתבעת לשאלת
3 בית המשפט (לאחר שהוזהרה כדין) שהמנוח אמר לה שערך צוואה **"שנה, או שנתיים"** לאחר החתימה על הסכם
4 הממון. (שורה 20 בעמוד 1 לפרוטוקול). בתצהיר עדותה נמנעה הנתבעת להצהיר מתי נערכה לשיטתה הצוואה
5 המאוחרת והסתפקה בהצהרה כללית שזו נערכה **"באחד הימים"**. (סעיף 18). בעדותה מיום 24.1.17 נשמעה גרסה
6 נוספת **"שנתיים בערך, כמו שאני זוכרת. בערך"** (שורה 20 בעמוד 22 לפרוטוקול).

7
8 18.2.5 הנתבעת הצהירה הצהרה שאיננה אמת:
9 בהסכם הממון בין הנתבעת למנוח שאושר על ידי בית המשפט כאמור ביום 13.1.10 נכתב בסעיף 13 שכותרתו
10 **"הצהרות הצדדים"**:

11 **"(א) לאור העובדה כי אין בבעלותה של ו' דירה ולאור רצונו של א' להבטיח את עתידה של ו' אף בעניין זה, ולאור**
12 **המצב הכלכלי השורר בימים אלה נתן א' בידי ו' מראש סכום ניכר למטרות המצויינות לעיל וכל זאת עפ"י**
13 **בקשתה של ו' ולשביעות רצונה המלא וכל זאת ע"מ להבטיח את המצויין לעיל וע"מ להבטיח את עתידה של ו'.**
14 **(ב) כל הנ"ל נעשה מראש (להבדיל ממועד פירוד חו"ח) במטרה למנוע מחלוקות עתידיות עם יורשותיו של א'**
15 **מחד, וכן ע"מ להבטיח מקום מגורים לו' וסיפוק צרכיה, העתידיים מאידך, והכל מתוך ראיית טובתה עתידה**
16 **הכלכלי של ו'.**

17 **(ג) ו' מאשרת ומצהירה כי בסכום שניתן לה ע"י א' יש כדי להבטיח הן את מגוריה והן את עתידה הכלכלי, לרבות**
18 **מזונותיה"**.

19 הסכום שנתן המנוח לנתבעת לצורך מניעת מחלוקות עתידיות בינה ובין התובעות היה 2,000,000 ש"ח, ובהליך
20 הכנת ואישור ההסכם היתה הנתבעת מיוצגת על ידי עו"ד מטעמה. לא נשמעה מפי הנתבעת כל טענה שהוראות
21 ההסכם לא היו ברורות לה.

22 הנה כי כן, הנתבעת ידעה היטב עוד במועד החתימה על הסכם הממון ביום 31.12.09 שקיימת צוואה לפיה מוריש
23 המנוח את כל רכושו לתובעות. בנוסף, הנתבעת אישרה (שורה 3 בעמוד 3 לפרוטוקול) שבמועד הסכם הממון היה ידוע
24 לה שקיימת צוואה והיא איננה נמנית בין היורשים. לכל המאוחר ב- 1/2012 היתה אמורה הנתבעת לדעת אף על
25 קיומה של הצוואה המאוחרת. כך לפי שיטתה היא.

26 חרף כך, בבקשת הנתבעת למתן צו ירושה אחר המנוח שהוגשה לרשם הירושה ביום 1.11.15, כחמישה שבועות
27 לאחר פטירת המנוח, הצהירה היא (בתצהיר הנושא תאריך 29.10.15) שהמנוח לא השאיר צוואה. ניסיונה של
28 הנתבעת לתלות האשם בהצהרתה האמורה בבא כוחה לשעבר איננו מתקבל על הדעת. מילא ניסתה הנתבעת
29 להסתיר קיומה של הצוואה משנת 2002 (עליה ידעה כאמור לכל המאוחר ב- 12/2009) משום שלא נמנתה על יורשי
30 המנוח, אך מדוע ראתה להסתיר דבר קיומה של הצוואה המאוחרת בה הוריש לה המנוח את כל רכושו (עליה ידעה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

- 1 לשיטתה לכל המאוחר ב- 1/2012). יש בכך משום כרסום משמעותי באמינותה של התובעת שלא זכה לכל הסבר
2 המניח את הדעת, ואף משום הטלת ספק בעובדת קיומה של הצוואה המאוחרת.
3
4 18.2.6 אף שאר עדותה של הנתבעת לא היתה מהימנה בהיותה רצופה בסתירות, תמיהות ותהיות. הנתבעת
5 התחמקה ממענה ענייני לשאלות שהתשובה להן לא היטיבה עמה והרבחה להתווכח עם ב"כ התובעות.
6 עדות הנתבעת לפיה לא נפרדה מן המנוח אלא כשבילה בבקרים עם חבריו עומדת בסתירה גמורה לתכתובות בינה
7 לבין המנוח (שהוגשו על ידה, בהסכמת התובעות, לאחר שמיעת הראיות) מהן עולה שכל אחד מהם התגורר בביתו הוא,
8 שבילו את מרבית שעות היום בנפרד ושנהגו לשוחח בעיקר באמצעות הטלפון. לא כך הן תכתובות בין אנשים
9 שכמעט ואינם נפרדים. בעניין זה אין מקום לקבל את טענת הנתבעת לפי התעלמה מהודעות המנוח בהתאם
10 להוראות הפסיכיאטרית משזו נטענה לראשונה בסיכומי התשובה מטעמה.
11 אף עדות הנתבעת לפיה גרה עם המנוח החל משנת 2005 וישנה עמו "5 פעמים בשבוע בערך, אם אני זוכרת" (שורה
12 5 בעמוד 25 לפרוטוקול) עומדת בסתירה לא רק לטענתה בסעיף 22 להתנגדות (שנתמך בתצהירה) שם טענה שהמנוח
13 והיא הקפידו 'ללון האחד אצל השנייה מידי יום', אלא אף לתכתובות בינה לבין המנוח מהן עולה שבמרבית
14 הלילות לנו הם בנפרד ונהגו להתכתב לפני השינה ולאחל זה לזו לילה טוב.
15
16 19. סיכומם של דברים, מהמפורט לעיל עולה שלא הונחה תשתית ראייתית ממשית, לבטח שלא במידה
17 הנדרשת או מספקת להוכחת קיומה של הצוואה המאוחרת או לתוכנה, אף לא ברמת מאזן הסתברויות. העדות
18 היחידה בעניין זה היתה של הנתבעת, וזו לא היתה מהימנה כלל. לא שוכנעתי בקיומה של הצוואה מאוחרת.
19 **בניסבות אלה אין צורך לברר האם השמדתה או העלמתה של הצוואה המאוחרת איננה "בדרך או בנסיבות שאין**
20 **בהן כדי לבטל את הצוואה", וממילא מתייתר הצורך להידרש לסוגיית העברת נטל הראייה לסתירת חזקת**
21 **ההשמדה.**
22
23 20. בבחינת למעלה מן הצורך אציין שגרסת הנתבעת בעניין פריצת הכספת תמוהה אף היא. הנתבעת העידה
24 שהמנוח אמר לה שיפקיד את הצוואה בכספת. הא ותו לא. הנתבעת לא ראתה מעולם שהמנוח אכן הפקיד את
25 הצוואה בכספת ולא הוכח שזו אכן הופקדה בכספת. זאת ועוד, בבית המנוח היו שתי כספות. כספת אחת בחדר
26 השינה של המנוח שכלל לא נפרצה אלא נמצאה על ידי התובעות פתוחה וריקה כבר בעת 'השבעה' וכספת נוספת
27 בחדר העבודה של המנוח שנפרצה בדצמבר 2015, מספר חודשים לאחר פטירת המנוח ואף הוגשה בגין כך תלונה
28 במשטרה. הנתבעת טענה שצוואת המנוח היתה בכספת בחדר העבודה (סעיפים 66-67 לתצהירה וכן סעיף 13
29 להתנגדותה) אך זו כאמור נפרצה בדצמבר 2015, **לאחר** שהנתבעת הגישה את בקשתה למתן צו ירושה אחר המנוח
30 ואת התנגדותה לבקשת התובעות, מבלי כל הסבר הכיצד יכולות היו התובעות לפתוח את הכספת בחדר העבודה
31 של המנוח, האם היו להם מפתחות הכספת או שמא נדרש קוד לפתיחתה. התובעת 3 השיבה לשאלת בית המשפט

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 בקדם המשפט (לאחר שהוזהרה כדין) שלא היתה לה כל ידיעה איך לפתוח איזה מהכספות. (שורות 14-22 בעמוד 2
2 לפרוטוקול). עדותה היתה אמינה וישירה ולא מצאתי לפקפק בה.
3 יתרה מכך, בהתנגדותה הנתמכת בתצהיר טענה הנתבעת שהגיעה לבית המנוח **"מיד לאחו"** פטירתו (סעיף 4)
4 ונוכחה לגלות שהתובעות פתחו את הכספת בקומת המרתף. פתחו ולא פרצו. בתצהיר עדותה הראשית לעומת זאת,
5 טענה הנתבעת שהגיעה לבית המנוח **"דק שנוע לאחו השבעה"** בלוויית עו"ד שלוש על מנת להוציא את חפציה אך
6 לא יכלה להיכנס כיוון שהתובעות החליפו את מנעול הכניסה (סעיף 62), וכן שהתובעות סיפרו לה שבית המנוח נפרץ
7 במהלך השבעה. (סעיף 66). הנתבעת לא ראתה ליישב הסתירות המהותיות ולהבהיר מהי הגרסה הנכונה: באיזה מן
8 הכספות הייתה הצוואה הנטענת, למי היתה היכולת לפתוח את הכספות ומתי הגיעה לראשונה לבית המנוח.

9

10 **סוף דבר, משלא הוכח עצם קיומה של הצוואה המאוחרת ואף לא תוכנה – נדחית העתירה לקיומה. טרם ינתן צו**
11 **לקיום הצוואה משנת 2002, יש להידרש לטענות הנתבעת לביטולה.**

12

13 **ג. האם יש לבטל את הצוואה משנת 2002:**

14 21. בהתנגדותה לקיום הצוואה משנת 2002 טענה הנתבעת להעדר הגיונה וכן שנשתכחה. משנדחתה עתירתה
15 לקיום הצוואה המאוחרת, יש לברר טענתה שהצוואה משנת 2002 איננה משקפת את רצונו של המנוח טרם פטירתו
16 ואף נשתכחה ממנו, וכן שיש להורות על ביטולה בשם 'עיקרון הצדק'.

17

18 **"צוואה היא מסמך פורמאלי, ואם ברור מתוכה שהיא משקפת את רצונו של המנוח בעת כתיבתה, אין בית**
19 **המשפט רשאי ליטול היתר לעצמו לכתוב למנוח צוואה חדשה, אך משום שהוא סבור שלפי אומד דעתו של בית**
20 **המשפט היה המנוח כותב צוואה אחרת לו שקל את המצב מחדש במועד מאוחר יותר".** (ע"א 5654/92 אילנה
21 בורשטיין נ' מסר ליאור, פ"ד מט(5), 461, 474).

22

23 22. לא שוכנעתי שהיחסים בין המנוח לנתבעת היו כפי תיאור הנתבעת. רחוק מכך. מעיון בהודעות הרבות בין
24 המנוח לנתבעת עולה תמונה שונה עד מאוד מזו שניסתה הנתבעת לצייר. מההתכתבות בין הצדדים בשבועות טרם
25 פטירת המנוח עולה שהמנוח הפציר בנתבעת שתדבר אותו ותסייע לו להתמודד עם קשיו הנפשיים והיא התעלמה
26 מהודעותיו בהפגנתיות. (התכתבויות מיום 7.8.15 ואילך עד 25.8.15).

27 זאת ועוד, אף אם היתה הנתבעת מוכיחה שהמנוח ביקש לשנות צוואתו בערוב ימיו ולצוות לה את רכושו, או
28 שיחסן של בנותיו כלפיו היה מחפיר, עדיין אין בכך להצדיק ביטולה של הצוואה משנת 2002. **'אין אנו חסדים**
29 **מקרים בהם ניתן להסיק מה היה אומר נפטר לגבי מה שיעשה ברכושו לאחר מותו, אילו אך זכה לומר דבריו**
30 **באותו ענין. ואף על פי כן, גם במקרים אלה, אם המנוח לא הספיק להביע ממש את רצונותיו בנוסח סופי ומוגדר**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 **אין בית המשפט יוצר עברו צוואה, והרכוש יחולק על פי החוק, בהעדר צוואה, או על פי צוואה קיימת שטרם**
2 **בוטלה "** (ע"א 405/88 רבי ארנו ארנסט נ' דורה לב, (לא פורסם)).

3
4 23. אין ממש בטענת הנתבעת שיש להורות על ביטול הצוואה משנת 2002 בשם 'עיקרון הצדק', לא רק משלא
5 שוכנעתי שיהא זה צודק בנסיבות העניין, אלא אף משום שיש לפעול " **על יסוד שיקולים נורמאטיביים ולא על**
6 **יסוד שיקולים אינדיווידואליים של צדק, העשויים להשתנות ממקרה למקרה "** (ע"א 5654/92 הנ"ל בעמ' 474).

7
8 בנוסף, משתי הצוואות שערך המנוח בחייו – הצוואה משנת 2002, וצוואה קודמת משנת 1995 כמו גם מהסכם
9 הממון - הוכח שהמנוח, נאמן לעקרונותיו, ביקש להוריש את מלוא עיזבונו לבנותיו בלבד (ראה עדותו של עו"ד ס').
10 אף מסיבה זו אין כל ממש בטענה להעדר הגיונה של הצוואה משנת 2002.

11
12 נוכח ההלכה הברורה, ומשלא שוכנעתי כלל שהמנוח חפץ בשינוי צוואתו לטובת הנתבעת או שזו נשתכחה מליבו –
13 נדחית עתירת הנתבעת לביטול הצוואה משנת 2002, ויש להורות על קיומה. פועל יוצא הינו שעתירת הנתבעת למתן
14 צו ירושה אחר המנוח נדחית אף היא.

התוצאה:

15
16
17
18 24. משלא הוכח קיומה של הצוואה המאוחרת, ומשנדחתה טענת הנתבעת לביטול הצוואה מ- 2002 – נדחית
19 התנגדות הנתבעת (ת"ע 14051-04-16) כמו גם עתירתה למתן צו ירושה אחר המנוח (13949-04-16). עתירת התובעות
20 לקיום צוואת המנוח מיום 22.7.02 (ת"ע 13972-04-16) והתנגדותן למתן צו ירושה אחר המנוח (ת"ע 14016-04-16)
21 מתקבלות.

22
23 **ניתן בזאת צו לקיום צוואת המנוח מיום 22.7.02.** התובעות תגשנה פסיקתה לחתימה בהתאם לתוספת בתקנות
24 הירושה.

25
26 25. בראי השיקולים שהותוו בפסיקה בעניין פסיקת שכר טרחה ריאלי, לאור התנהלות הנתבעת והצהרתה
27 שהמנוח לא הותיר צוואה, ולאור הכשלים הפרוצדורליים בהתנהלותה כמפורט לעיל, ובשים לב למהות ולמורכבות
28 ההליך, לעובדה שהנתבעת 3 המתגוררת בחו"ל נדרשה להגיע ארצה לדיונים, ומשנדחו עתירותיה להוכחת הצוואה
29 המאוחרת ולמתן צו ירושה כמו גם התנגדותה לקיום צוואת המנוח – תישא הנתבעת בהוצאות התובעות ובשכ"ט
30 עו"ד בסך כולל של 58,500 ₪.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

ת"ע 13972-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14051-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 13949-04-16 א' א' א' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'
ת"ע 14016-04-16 ש' ואח' נ' האפוטרופוס הכללי במחוז תל אביב ואח'

לפני כב' השופטת קרן גיל

1 כמו כן תשא הנתבעת בתשלום שכר עדותו של עו"ד ס' בסך של 1,000 ש"ח. הנתבעת תשלם הסכום האמור לידי
2 ב"כ התובעות שיתרום הסכום האמור, כבקשת עו"ד ס', בתוך 10 ימים מקבלתו לטובת אגודה לילדים בסיכון
3 וימציא לעו"ד ס' קבלה על תרומת הסכום. בנוסף, תישא הנתבעת בתשלום שכר עדותו של עו"ד י' ש' ששולם על
4 ידה זה מכבר כמימון ביניים.

5

6 ניתן היום, כ"ח אדר תשע"ז, 26 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

7

8

קרן גיל, שופטת